

Convalescența unei frunze

Adrian Păunescu

Și mai bolnav am părăsit spitalul
Și mă ating cu fața de pământ,
Nici nu mai știu probabil ce mai sânt,
Așa convalescent mi-e idealul.

Și boala e înfiptă în esență,
De-acolo n-o pot scoate cu nimic,
Mi-a mai rămas atât, un spațiu mic,
Cu un bolnav acces la existență.

Și totul o-ntrebare și-un răspuns e,
Copac, cu flori murind în rădăcini,
Și ochii nălucesc, de lacrimi plini,
De-atâtea înțelesuri nepătrunse.

Poți, trunchi narcotizat, să te închini,
Către convalescența unei frunze.